

DOBRODRUŽNÁ MINULOSŤ

DOVOLENKA V MAĎARSKU

Minulý týždeň sme boli cez letné prázdniny v Maďarsku. Počula som, že niekde v Maďarsku je Atlantída. A preto sme tam išli. Ale najprv sme sa museli ubytovať. Bol to krásny hotel.

Každý deň sme niekam išli. V jeden deň sme sa išli potápať do tej záhadnej Atlantídy. Už som sa išla ponoriť a zrazu som nemala podvodné okuliare a jednu plutvu na nohe. (Zabudla som si ich nasadiť. ☺)

Konečne som sa ponorila. Bolo to mega. (Ale „najlepšie“ bolo to, že som si zabudla vodotesný foťák na brehu.) Ale už mi to bolo jedno, plávala som ďalej. Mali sme šťastie, že tá Atlantída ešte nevyschla. Pod vodou bolo veľa zaujímavých vecí. „Ach, aká škoda, že som si nezobrala ten foťák,“ takto som si stále rozprávala, pretože tam boli zaujímavé ryby a rôzne veci. No, čo už! Aspoň som si poplávala a v hlave mám spomienku.

DOVOLENKA V CHORVÁTSKU

Boli sme aj v Chorvátsku. Je to krásna krajina. Dalo sa tam niečo si kúpiť, ubytovať sa a mnoho ďalších vecí. My piati (ja a moja rodina) sme tam boli týždeň. Každý deň sme sa išli kúpať do mora. Bolo to super.

Raz sme si spravili výlet do Vrbníka. Mama mi hovorila, že je to staré pirátske mesto. Najprv som jej neverila, ale potom áno. Vyplešťovala som oči na tú nádheru predou mnou. Boli sme aj na tajnej pirátskej pláži. Na zemi boli kamene. Pri brehu - ale v mori - plávali zlatiské rybky. Trocha ďalej od brehu bola vodná jaskyňa, ale ja som tam nemohla ísť.

Zrazu sa vynorila pirátska loď. Bolo to veľké napätie. Na palubu vypochoďoval kapitán. A po ňom všetci ostatní. Pozerali sme sa na nich a oni na nás. Potom kapitán vyhlásil hrubým hlasom: „Kto ste a čo tu chcete?!“ My sme mu povedali, čo chcel vedieť - odvážila som sa ja: „Mohli by ste nám dať vaše autogramy?“ Najprv sa začudovali, ale potom prikývli. V kaviarni sa nám podpísali a potom nás povozili na ich pirátskej lodi. (Boli to celkom slušní piráti.)

Ešte chvíľu sme sa rozprávali a potom sme už museli ísť na miesto Crikvenica. Tam som ešte chytila do sieťky mladého zeleného kraba. A potom už smer domov na Slovensko.

DOVOLENKA V TATRÁCH

Minulý rok sme boli v Tatrách. Bolo tam veľmi pekne. Každý deň sme išli na nejakú fantastickú túru. Na prvej túre bolo niečo zaujímavé, na druhej niečo veľmi nudné, takže vám o tom nechcem ani rozprávať. A na tretej niečo napínavé. Toto vám rozpoviem.

Prechádzali sme sa horami. Ja som započula šuchot, ale mama mi povedala, že to sa mi len zdalo. Potom sa to stalo druhýkrát a už to počuli všetci. Zľakli sme sa. Premýšľali sme, čo to môže byť. Odrazu sa pred nami objavil rys. Bolo to niečo strašné. Mal ostré zubiská a špicaté uši. Chvilu bolo ticho. A zrazu: „Prásk!“ Rys sa k nám pomaly približoval a pod ním praskali halúzky na zemi. Všetci sme sa triasli od strachu. Báli sme sa, že čoskoro na nás zaútočí. A aj sa stalo. Každého z nás piatich naháňal asi tri minúty. Keď sme sa už unavili, mňa začal zase naháňať. (Asi mal stále energiu.) Už som išla dušu vyplúť, keď som zazrela desiatky rysov. Vrhli sa na nás všetkých piatich. Obkľúčili nás, ale vtom sme začuli niečo alebo niekoho trúbiť. A dvojnásobne sme sa báli.

Z kopca vykukol poľovník s rohom na opasku. Tak to on trúbil! Rysy sa ho zľakli a odcupitali jeden za druhým. My sme poďakovali poľovníkovi a radšej sme už išli. Na toto dobrodružstvo spomínam až dodnes.
